

7

КОСМОЛОГИЯ

Сътворение и еволюция

Как са започнали да съществуват животът и реалността? Съмнявам се, че някой може да отговори на това пълно и точно. Но ако можем да вземем пред вид всички факти и съображения и се натъкнем на нещо, което ги обяснява логично и последователно, ще получим сравнително добра теория, с която да започнем. Науката има някои отговори, но се ограничава единствено до физически неща, като оставя настрана всичко, свързано с ума и душата. По-добрите теории, каквато е тази, която следва, трябва да има пред вид както физическите, така и духовните факти.

Ако физическата реалност е творение на нещо извън нейните предели, то това нещо трябва да е извън пределите на физическото, то трябва да е ум или съзнание. Обърнете внимание, че нашите сънища не създават умовете ни, а обратно, нашите умове създават сънищата. В сънищата понякога можете да проследите обратно последователността на събития, докато стигнете до точката, от която започва всичко, а това е моментът, когато сте заспали. Науката може да проследи вселената обратно до Големия взрив, но не по-нататък, защото отвъд тази точка материята, енергията, пространството и времето, каквито ги познаваме, не са съществували, защото не са били създадени. Онова, което е съществувало преди и продължава да съществува извън физическата реалност, е умът, така безкраен, че съдържа в себе си мощта да създава всичко, което изобщо може да се създаде, и възможността да се преживее всяка най-мъничка частица от това творение. Можем да наричаме този ум Бог или Създател.

Когато потъвате в сън, вашият ум се обръща навътре към себе си и започва да проектира сънуващия, обстановката, в която се развива действието на съня, и множеството действащи лица в

съня, които сякаш имат собствен ум, въпреки че са проекции на един и същ ум. Сънуването е начин, по който един единствен ум може сам да изпита преживяванията на отделни същества. И в началото Създателят е бил един единствен ум, безкраен, но сам.

Нашата реалност се присънила на Създателя и започнала да съществува, за да може той да изследва своя единствен безконечен Аз чрез безконечен брой ограничени умове. Един от тези ограничени умове е станал вас след дълъг процес на развитие и вашият ум ще продължи да израства към безкрайността, докато не се слее с безкрайния ум на Създателя. Тогава вашето пътуване през реалността ще завърши, но то ще бъде само един път сред безкрайния брой различни пътища, по които Създателят е поел, за да се опознае сам чрез преживяване.

Физическата вселена осигурява пространство и материя, така че тези отделни умове могат да имат тела, в които да опознават себе си, света и едни други чрез преживяване. Но има повече от една вселена... всъщност, има безкраен брой вселени, по една за всяко възможно устройство на материята, във всеки момент от времето. Онова, което виждаме като вселена, която се променя с течение на времето, всъщност е поредица от статични вселени, всяка от която е леко по-различна от предишната, подобно на това когато се прожектира даден филм върху екрана и сякаш се движи, но всъщност е поредица от неподвижни картини, показани в бърза последователност.

Вселена има не само за всеки момент във времето, а и за всяка въображаема възможност. Ако в следващия момент се случи нещо, а то може да се случи по милион различни начина, то съществуват милион и една различни вселени за този отделен момент. А сега си представете всички моменти от началото до края на времето и ще получите представа за това колко вселени има. И всички те са просъществували чрез мисълта на Създателя по време на раждането на реалността. С други думи, всичко, което е, би могло, или ще съществува физически, вече съществува. Тези вселени формират непроменлива, но безкрайно сложна матрица на възможностите. Можем да я наречем

„фрактална матрица на реалността“, защото фракталите са обекти, които остават детайлизирани, независимо от това колко ги увеличавате, следователно, те са безкрайно сложни, а матрицата е подредено разпределение на елементите или средата, в която нещо може да израства.

Без съзнанието, което играе своята роля, фракталната матрица на реалността би останала инертна сбирка от възможности, просто само една мисъл на Създателя. Онова, което привежда в движение всичко това, е съзнанието, непрекъснато определящо коя вселена да бъде следващата в преживяванията, а този процес е онова, което създава времето. Можете да забележите, че времето сякаш продължава от само себе си, без вашето досадно избиране на следващия момент от съществуването. Това е така, защото по подразбиране изборът, който активира времето, се прави вместо вас от нещо, известно като всеобщо съзнание, което е вездесъща, но първична съзнателна енергия, просмукваща се в реалността. Ако си представим една видео игра, метафорично можем да кажем, че всеобщото съзнание е компютърът, на който се пуска играта, фракталната матрица на реалността е програмата на играта, а ние сме действащите лица в играта.

Животът не е еволюирал *от* материята, а *чрез* нея. Материята просто осигурява тела за съзнателна енергия, които се заемат и използват като инструменти за трупане на опит. Колкото по-напреднало е съзнанието, толкова по-сложно трябва да бъде тялото, за да може съзнанието да се изрази. Растението има просто съзнание, което може да съществува в просто тяло на растение, но нашите умове и души са относително по-напреднали и, следователно, ние се нуждаем от по-сложните човешки тела, понеже това ни предоставя повече свобода за преживявания, отколкото може да ни предостави тялото на растението.

В крайна сметка, душите надрастват своите тела и преминават към по-висш нов и усъвършенстван вид. Съзнателната енергия от някой растителен вид може да се развие

достатъчно, за да изиска накрая форма, която да може да се движи, вместо да е вкоренен на едно място, така че се инкарнира в животинска форма от по-низшите. Съзнанието на някое напреднало животно като домашна котка или куче може да израсне достатъчно, за да се инкарнира като човек следващия път.

Човечеството като цяло, в края на краищата ще се издигне до онова, което можем да наречем свръхчовек, извънземно или ангелска форма, но дори и сега това издигане е възможно за индивиди, които достигнат достатъчно ниво на духовен напредък в рамките на своя живот. Исус е такъв пример, а неговата мъдрост и свръхестествени способности са примери за това, което можем да постигнем, ако се посветим. Дори откъд нивото на свръхчовек умът може да продължава да еволюира без физическо тяло, като вместо това съществува в трайно енергийно тяло, изцяло освободено от ограниченията на пространството и времето. На това ниво умът може да се върне назад във времето и да общува, защитава или помага на различните си инкарнации в миналото; пример за това е висшето Аз.

Накратко: възможностите, предлагани от фракталната матрица на реалността се избират и оживяват от всеобщото съзнание, за да се създаде физическа реалност. Физическата реалност предлага среда за израстване, в която животът да се развива и кондензира в индивидуални умове, които изминават дълго пътешествие на напредък на съзнанието, все по-близо до обединение със Създателя. Приемете, че всичко това се случва в ума на Създателя, че както физическото тяло, така и нефизическият ум са създадени от съзнание, но че материята е „застинало“ съзнание, а умът – „активно“ съзнание.

Развитието към поляризация

Хората са на различни етапи на развитие. Всички имат един и същ потенциал да станат съвършени, но на някои ще им отнеме повече време, отколкото на други, особено ако са по-

млади души, които имат много за учене пред себе си. Някои от онези, които са с най-младите души, са се издигнали неотдавна от животинското царство и техните първи животи като хора са кратки и жестоки. По-старите души са свръххора, владеещи знание и мъдрост, които са преодолели ограниченията и невежеството, които все още са предизвикателство за други. Мнозинството от човечеството се намира някъде между тези крайности – животинското и свръхчовешкото съществуване.

Младите души не са достатъчно самоосъзнати и не схващат разликата и връзката между себе си и другите и те често смятат другите хора като *неща*, необходими за тяхното собствено оцеляване, а не независими *същества*, които имат своите собствени нужди. Но тъй като душата се развива все повече с всеки следващ живот, тя става все по-самоосъзната и накрая придобива способността да избира своите връзки с другите и света. Този избор е: дали да печелите за сметка на другите, като ги манипулирате, или да печелите чрез работа за благото на другите, като им помагате. Това в основата си е въпрос на избор между егоизъм и състрадание, липса на равновесие и равновесие, кражба и споделяне, тъмнина и светлина. Начинът на мислене, оправдаващ служене на самия себе си, можем да наречем „негативен“, а който предполага служене на всички, можем да наречем „позитивен“.

Изборът между негативното и позитивното е една постоянно натрупваща се обща сума от малки избори, които правим всеки ден. Когато извлечете удоволствие от страданието на другите, когато показвате омраза към тях, защото са различни от вас, когато ги карате да се откажат от нещо, което е най-добро за тях, просто, за да ви служат, това е негативно разпределение. Когато израстването на другите ви носи радост, когато не забравяте, че въпреки разликите, всичко е израз не един и същ Създател, когато правите избор въз основа на това, което е най-добро за всички в дългосрочен план, това е позитивно разпределение. Като хора, ние имаме в себе си две противоположни сили, едната ни зове към по-висшето, към

позитивното, а другата ни дърпа към по-низшето, към негативното. През някои дни едната сила надделява над другата. Колкото по-често се подчиняваме на една от силите, толкова повече укрепва тя. Така, с течение на времето, дадена душа по-силно се привлича от едната сила, а другата става все по-слаба.

На върха на човешкото развитие са хора, които са или много позитивни, или много негативни. Много позитивните хора имат златни сърца и мъдрост, за да служат ефективно на човечеството, а негативните имат потъмнели сърца и интелигентност да манипулират човечеството. След като постигнат определена чистота на позитивност или негативност, те надрастват човешко и стават нещо по-ангелско или по-демонично. Всеки от нас има потенциал да се развие по подобен начин, в зависимост от това под влиянието на коя сила в нас избираме да действваме.